

ŠKAREDÉ HOLÚBÄ

Holubička chochlatá
vysedela mláďatá.
Všetky milé, krásne, zdravé,
pierka biele, kučeravé.

Iba jedno veľké, sivé,
to je dáke podozrivé.
Holubička dobrá mat
bez rozdielu kŕmi mlad!

Nalieta sa za potravou,
nad jedným však krúti hlavou.
Všetkým stačí mušiek päť...
A to sivé?
Nevie zobák uzavrieť!

Smiali sa mu ostatní:
„Hladosť, hladosť vždy hladný!“
Šklbali mu pierka k tomu:
„Robíš hanbu nášmu domu!“

Strčili doň zobákom,
až vypadlo z hniezda von.
„Prečo som len, prečo iné?
Či som tomu ja na vine?“

Prečo nemám biele pierka
ako mama holubienka?“
Popri riečke smutne kráča
opustené mrzké vtáča.

Vypilo si kvapičk pár,
vtom zazrelo svoju tvár.
„Ktože sa to v riečke kúpe?“
„Ej, či si ty vtáča hlúpe!“

To sa smiala tetka straka.
Lutovala neboráka,
že nepozná vlastnú tvár,
ktorú v riečke pobadal.

„Nie som žiadne vtáča hlúpe!
Ja som, prosím, len holúbä.
Prečo som tak škaredé?
Či to, prosím, neviete?“

„Prisadni si na lávku,
rozpoviem ti rozprávku.
Pekne hneď od začiatku
o škaredom kačiatku...“

„Ďakujem vám, straka milá,
rozprávka ma potešila.
Jedného dňa vari, snád',
labutou sa môžem stať.

„Vravíš, že si holúbätko!
Popletené máš to všetko.
Ktože ti to uverí?
Vtáka poznáš po perí!“

„Moja mama holubica
je bielučká krásavica.
Ona vraví hrkú, hrkú,
mne však, straka, vyschlo v krku.

Klamať sa však nesvedčí,
spoznáte ma po reči!“
Opakuje si to v duchu,
nadychne sa, zvolá: „Ku – ku!“